

רעפ 5008/24 - רן קנדי נ' מדינת ישראל

רע"פ 5008/24 - רן קנדי נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 5008/24

רן קנדי

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[28.08.2024]

כבוד השופט יוסף אלרון

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ב-ע"פ 18110-07-23 מיום 9.4.2024 שניתן על ידי השופטת ד' מרשק מרום, השופט העמית י' צלקובניק והשופט ע' דרויאן-גמליאל החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ד' מרשק מרום, השופט העמית י' צלקובניק והשופט ע' דרויאן-גמליאל) ב-ע"פ 18110-07-23 מיום 9.4.2024, בגדרו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בכפר סבא (השופט א' שרון) ב-ת"פ 14628-10-13 מיום 11.12.2022.

2. לפי המתואר בכתב האישום, במועד הרלוונטי המבקש היה אסיר בבית סוהר "רימונים". ביום 8.5.2013 נכנס המתלונן, מפקד אגף בבית הסוהר, לתאו של המבקש, העיר לו על מצב הניקיון בתא וביקש ממנו לנקותו. בתגובה, המבקש קלל את המתלונן והכה אותו בחבטת אגרוף לבטנו. בשל כך, המתלונן וסוהר נוסף, כבלו את ידי המבקש באזיקים במטרה לקחתו למחיצת הפרדה. מיד לאחר מכן, המבקש הכה את המתלונן בחבטת אגרוף נוספת לבטנו. בגין האמור לעיל, יוחסה למבקש עבירה של תקיפת עובד ציבור לפי סעיפים 382א(א) ו-379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. התנהלות ההליך הפלילי בעניינו של המבקש בבית משפט השלום התארכה באופן חריג ביותר, כך שמיום הגשת כתב האישום ועד למתן פסק הדין חלף כעשור. זאת, בין היתר, בשל אי-התייצבות המבקש פעם אחר פעם לדיונים שנקבעו בעניינו; סירובו לייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית; ובשל פניות חוזרות ונשנות מטעמו לבית המשפט בהן העלה דרישות ותנאים לניהול ההליך.

4. בית משפט השלום הרשיע את המבקש במיוחס לו בתום הליך הוכחות, תוך שנתן אמון בעדויות המתלונן וסוהר נוסף, למול סתירות אותן מצא בגרסת המבקש. על המבקש נגזר עונש של 4 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. יצוין, כי המבקש ריצה זה מכבר את עונש המאסר בפועל שנגזר עליו.

5. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי - נדחה. טענות המבקש ביחס להרשעתו וגזר דינו נדחו, משלא נמצא טעם להתערב בקביעות המבוססות של בית משפט השלום. יתר טענות המבקש נדחו אף הן. בין היתר, נקבע כי בית משפט השלום נימק כנדרש את החלטתו שלא לאפשר למבקש להקליט את הדיונים, וצוין כי ממילא לא ברור כיצד ניזוק כתוצאה מהחלטה זו. עוד נקבע כי לא נפל פגם בשחרור הסניגוריה הציבורית מייצוג המבקש, הואיל והוא זה שהכשיל את שיתוף הפעולה עם סנגוריו. גם בהקשר זה, הודגש כי לא נפגעה הגנת המבקש לנוכח הסיוע שקיבל מבית המשפט.

אף במהלך הערעור בבית המשפט המחוזי נדחתה בקשת המבקש למינוי סניגור, בין היתר, לנוכח עמדת הסניגוריה הציבורית כי גם לאחר שנעשו ניסיונות לשוב ולייצגו, נותרו "חילוקי דעות מקצועיים בלתי ניתנים לגישור" בינם לבין המבקש.

6. בבקשת רשות הערעור שלפניי, המבקש משיג על הכרעת דינו של בית משפט השלום, תוך שהוא מפנה בפירוט לעדויות שנמסרו ולקביעות שנקבעו על בסיסן. בנוסף, המבקש שב ומלין על החלטת בית משפט השלום שלא להתיר לו להקליט את הדיון בעניינו בטענה, בין היתר, כי החלטה זו לא נומקה כנדרש. עוד משיג המבקש על שחרור הסניגוריה הציבורית מייצוגו, ומבקש גם הפעם כי ימונה עבורו סנגור.

7. דין הבקשה להידחות, משאינה מעוררת סוגיה משפטית רחבת היקף החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, וכי אין המדובר בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין או אי-צדק (רע"פ 3022/24 אנברי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (21.5.2024)). הרשעת המבקש בתקיפת הסוהר מבוססת כדבעי, ואין מקום להידרש פעם נוספת לטענות "ערעוריות" באופיין המופנות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות (רע"פ 72/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (16.4.2024)).

גם דינה של טענת המבקש כלפי דחיית בקשתו להקלטת דיון - להידחות. כידוע, בית משפט זה אינו נוטה להתערב בהחלטות באשר לאופן ניהול ההליך על ידי הערכאה הדיונית, לא כל שכן במסגרת "גלגול שלישי" (רע"פ 149/19 פפיאשילי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (10.1.2019)). מכל מקום, גם לגוף העניין לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטה שלא להתיר את הקלטת הדיון, כפי שהטעים בית המשפט המחוזי.

יצוין, כי לא ראיתי להיעתר לבקשה למינוי סניגור, בין היתר, בשל התנהלות המבקש בערכאות קמא אשר הובילה להפסקת ייצוגו, ולנוכח עמדת הסניגוריה הציבורית בבית המשפט קמא לפיה למבקש "טענות עובדתיות שונות כלפי התנהלותה של הסניגוריה הציבורית, ודרישות שונות באשר לאופן ייצוגו, אשר לא ניתן לעמוד מאחוריהן ואשר אינן מאפשרות את ייצוגו" (ראו והשוו: רע"פ 8071/17 אשד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (22.11.2017)).

8. אשר על כן, הבקשה נדחת. ניתנה היום, כ"ד אב תשפ"ד (28 אוגוסט 2024).